

ESCOLA

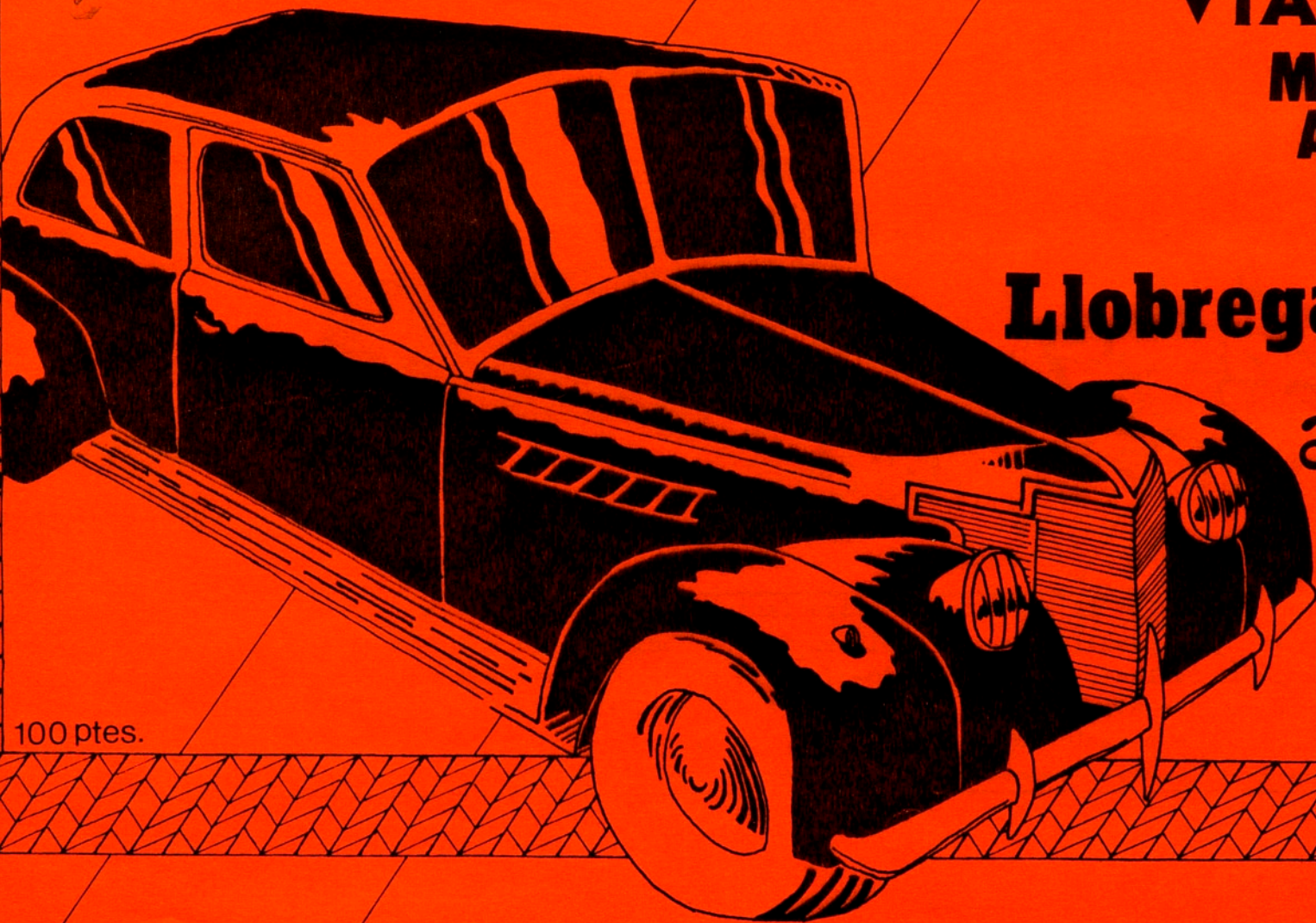
de
INTERNATIONAL

SIRENIES

MEMOROTECA

J
U
N
Y
1985

100 ptes.

VIATGES:
MONEGROS,
ALBANIA, etc.

Llobregat AMUNT

after-
textil

4

APARTAT DE CORREUS 234

ESCOLA de SIRENES A les GUARDERIES

EN PORTADA: El cotxe-fantasma. Rep el nom pel peculiar ús que d'ell en féu el Comitè de la FAI de Sallent, allà pel 1.936-37 i que causà el pànic entre el camperolat més sumís del Bages i el Vallès. El cotxe en qüestió fou responsable de la desaparició de prop d'una quarantena de patrons, facciosos i demés eines de mal pèl..... Anaven dins el cotxe

REDACCIO:
Dolors Font.
Marc Gilles
Ramon Aymerich

DESIGN:
Quim Berenguer

FOTOS:
Montse

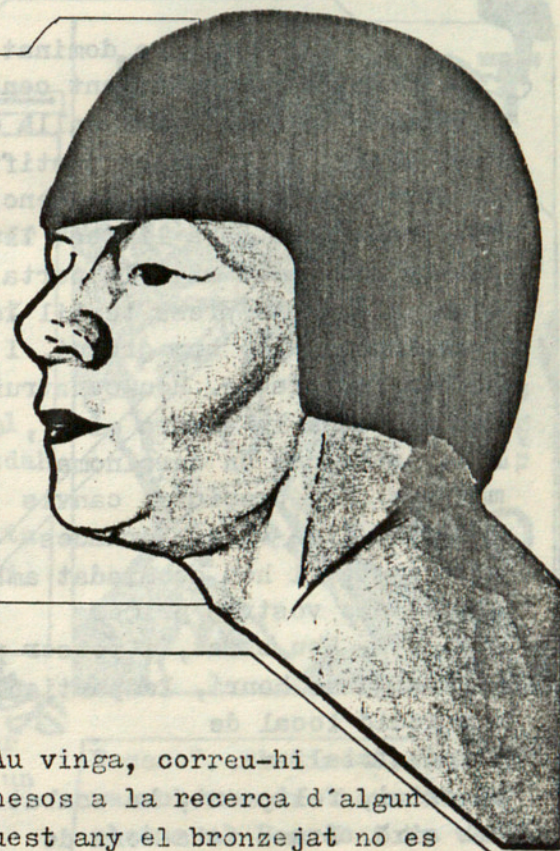
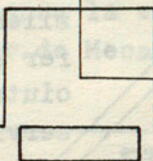
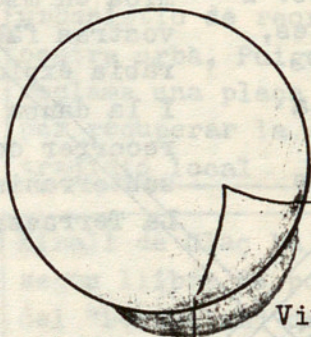
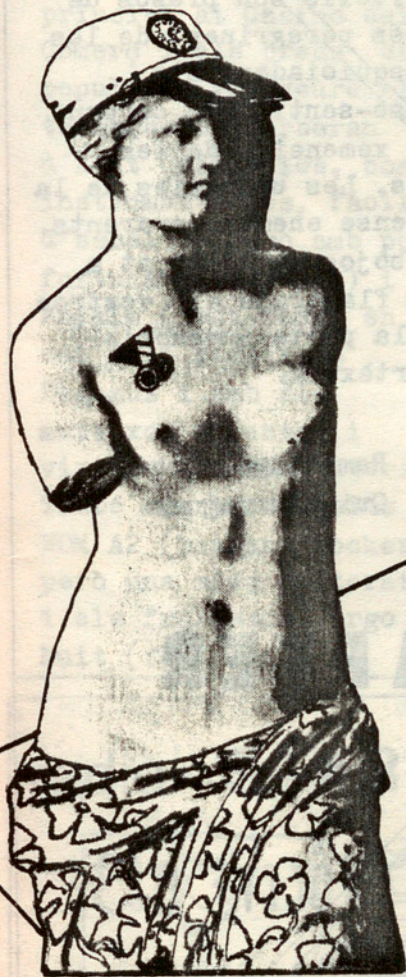
CONTRAPORTADA:
Byrbiloke
LES SIRENES:
Tom Mix

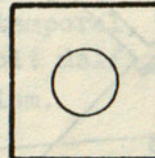
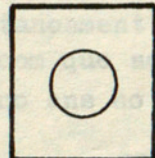
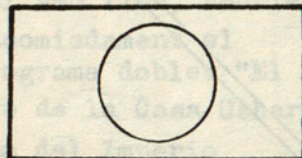
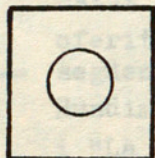
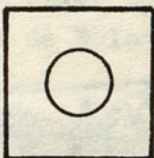
ESCOLA de MODERNES

INTERNACIONAL

4

Vint-i-quatre de juny. I comença l'estiu. Au vinga, correu-hi tots a fer anar l'after-sun i aseguir japonesos a la recerca d'algun monument. Però, desenganyeu-vos. Perquè aquest any el bronzejat no es porta, i quedareu d'un espantós ridícul si veniu d'un color torrat. Tampoc marcarà gens parlar del Duomo de Milan, la Defense de Paris o les Catarates del Niagara. Tot pot ser que al setembre, de tornada, hagueu d'observar amb enveja el blanc immaculat dels que dicten la moda. O que les converses més habituals siguin de l'estil: Oh, quines galtes més rosades! Oh, quins préssecs els del meu poble! Oh, quin plaer de remullar-se els peus a la riera! Però com que sabem que no ens fareu cas, tancarem per un parell de mesos. Tornarem a estar amb vosaltres pel setembre, més concretament, l'1 de Setembre. Però recordeu, aquest any, vacances a la terra!

El tèxtil ha dominat la nostra ciutat durant cent anys. Ha estat, més enllà del del tòpic, allò que ha justificat la vostra i la nostra existència. "El trabajo os hará libres" llua encara no fa deu anys la porta d'una afamada empresa tèxtil local. I realment us ho heu cregut. I ens ho heu fet creure. Heu construït una ciutat a la vostra mida., que s'ha estès com un carcinoma maligne. Heu propiciat canvis d'horari i de vida, jornades extenuants, i heu acomiadat amb orgull els vostres primers jubilats. Heu estat, i potser per això algú us honri, la particular concreció local de l'industrialisme.

La crisi, feliçment, ha acabat amb això. I amb tota mena de somnis. Perquè lluitar? Per aconseguir què? Les naus, buides i enderrocades, no són premi per a ningú, ni tan sols per la venjança. La darrera generació del tèxtil, hereus cofois i grassonets, ha acomplert ja el seu paper. Ha ajudat a convertir la ciutat en una immensa guarderia d'aturats, jubilats i gent -poca- que treballa sense saber perquè. Han aplicat medecines doloroses. No us heu preguntat "i ara què en

farem d'aquesta gent?", i si ho han fet, han recorregut a la bruixeria medieval. Mecànics de cosos. Mecànics de vides. La ciutat, un altre cop la ciutat, ha anat creant les seves llacunes, 'pous negres, forats de la memòria. La cultura de fàbrica, que tan bé us va servir per aplegar-nos cada matí sota la vostra prèdica, ha mort. La noció de treball ha saltat feta astelles. I les tribus, oblidades durant segles, han anat prenent la ciutat silenciosament. No calia fer soroll. La ciutat no servia.

Perquè tan sols guanyada, l'entenen com Tan sols us guixetes. On han anat a parar els vostres altars? Des d'on ens parlareu ara? Tant fa, el temps passa i el llenguatge s'oblida. Cadascú ha après el seu dialecte. Cadascú legítima la seva tribu. Parleu d'alternatives. Espereu amb fe que algú us dongui alternatives. Alternatives a què? En tot cas

disgregació, dispersió i confusió. La gent reinventa dia a dia un present inexistent. Ja no és alternativa, és supervivència, modus de fer i sentir-se presents. Poc a poc els cervells són presos de les ideologies més peregrines, de les religions més desquiciades. Els microbis del sense-sentit van corcant mica en mica les xemeneies de les vostres fàbriques. Les bacteries de la ràbia exploten sense enemics aparents. I la dansa dels bojos ha començat a recórrer com una flamarada els vostres subterranis. Es la pesta immemorial. La Terrassa aftertèxtil.

Ramon Aymerich
Quim Berenguer

tèxtil

after

tèxtil

after

AFTER

TÈXTEL

NYERROS I CADELLS

TERRASSA - JUNY 1985

El 17 de Maig va començar la temporada estable de rock a Terrassa. Els concerts es celebren en principi al Casino del Comerç i els preus eren populars. Vam veure els terrassencs Corberan d'Alet (simfònics, bons instrumentistes, fàcils d'escoltar però amb poca fortuna el cantant) i Napalm (jazz-rock, en una ona molt propera a Pegasus i amb els mateixos defectes i virtuts que els anteriors) També els barcelonins WOM A2 (bastant rockers però una mica reiteratius) i els francesos Cargo de Nuit (fent heavy a

l'americana, efectistes però pocs sorollosos). En resum, un concert agradable globalment amb molt bon so. Llàstima de la poca gent a ssistent

Impugnat el projecte urbanístic de reordenació del centre urbà, Puigcolapi. CDC reclama una plaça de toros per recuperar la vella tradició local

Mirall de Glaç ha editat un segon llibre de poesia després del "Desvuelos" de l'Héctor Rosales. Es tracta d'una reedició del "Cançoner" d'en Feliu Formosa editada el 1.976. La novetat és però que es tracta d'una reedició bilingüe on s'inclouen les versions castellanes dels textos catalans traduïdes per Jose M. de la Pezuela. La tirada és de 600 exemplars

Stop. El passat 26 de Juny el diari madrileny ABC s'esgotà a la nostra ciutat gràcies a un dossier sobre mossen Escrivà de Balaguer i Frankfurt.

Reanudant la crònica rock, acabem: donat la pobra resposta de la gent al primer concert de la temporada estable de rock, hi ha hagut un recondicionament del programa. El proper concert se celebrarà el 13 de Juliol al NEON i tocaran Ahura Mazda Nazgul i ADN. També és pràcticament segura la visita a la Festa Major de Mecano i Loquillo

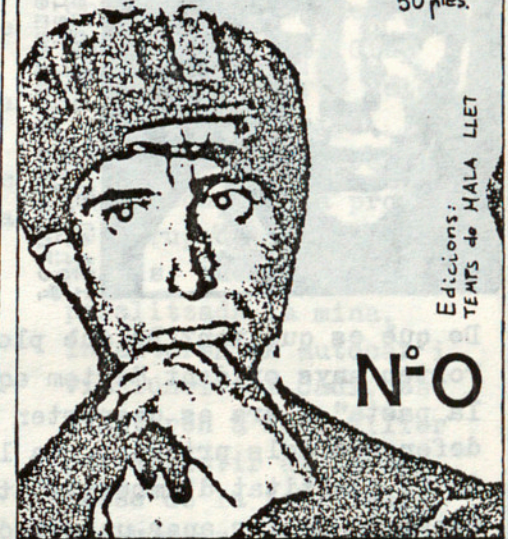
Je vous salue Marie.

Recomanable per a tots fer palesa l'opinió entorn d'un tema. Esperem que l'exemple de l'ala bicèfal, la del catolicisme tridentí, s'estengui arreu del país i tothom pugui manifestar el seu parer de forma contundent.

Parlant de tancaments, a Terrassa han tancat el Recreo i l'Imperial. El Recreo ha estat comprat per una immobiliària que hi farà pisos de nou o deu milions de peles. Si nosaltres haguéssim estat en el seu lloc, hauriem ofert d'acomiadament el següent programa doble: "El Hundimiento de la Casa Usher" i "La caída del Imperio

L'AVALOT

50 ptes.

Edicions: TEMPS de HALLA LLET

Nº 0

Romano". El Cine-Club d'AAMM va voler retre homenatge pòstum al Recreo i ho va fer amb una ofrena floral en forma de corona mortuòria que van penjar a la façana. A l'acte funeral, emotiu i íntim, hi van assistir el director Pol Marsal, seudnim d'un conegut cineasta terrassenc, autor de "Las calientes orgias de una virgen", film que el Recreo ha ofert dues vegades Pel que fa a l'Imperial, la versió local és que el tancament és temporal, però com que som molt malfiats, no ens ho creiem.

radio «STAR»

EL BOTIJO

SUB-URBANO

90.1-Mch

DIVENDRES

11h. • 12h.

NIT. F.M.

Titol de l'article cedit
gentilment per Hernandez &
Fernandez Management.

HI HA UN MERENGUE A PAPIOL

que compta els cubates
com si fossin gols

De què es queixen? De què ploren?
Porten anys cridant "estem aquí per
la pasta" i ara es desperten com a
defensors dels pringats. Va la cosa
de la quantitat d'imbecilitats que és
capaç de deixar anar un personatge
com Loquillo al dossier que sobre
Barcelona ha muntat "Europa Viva".
Salvant les medalles que el barana es
tira al damunt -"Dónde estabas tu en
el 77"-, la resta de la basca són uns
neonazis, traïdors els altres, i
venuts els demés. Clar que no és
l'únic, tot el dossier va ple d'un
tuf neoespanyolista que empesta.

○ Inclús "Primera Linea", que fa
el favor d'acollir a Jaime
Gonzalo, reincident en esverar
el galliner i confondre el
personal.

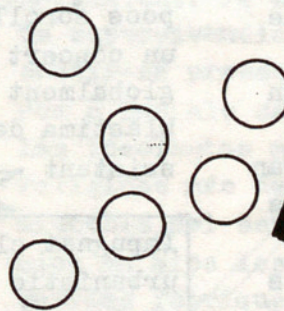
○ Però, a quin país viuen?
○ D'on pensen que parlen?
○ Complexe d'inferioritat o
mala consciència? De segur
que les dues coses.

○ Una cosa és que Madrid
passi ara per la capital:

○ del Nord d'Àfrica, que s'al.lucini amb
el rock torero, que l'Alaska
competeixi amb l'Espinete o la Chamorro
vengui sabons a la TV. Lògic d'entendre
S'han passat una pila d'anys de
sequera orteguiana, i tot just
comencen a vomitar-ho. Es el seu
problema, quan es facin grans, ja
s'avorriran.

○ Però una altra cosa molt
diferent és que aquest sector
local - poc representatiu i
partidista- s'acabi empassant

○ la broma i blasmi per haver
nascut aquí. Perquè la nostra
situació és més propera a Europa o
NY que l'estrenada vida social
madrilenya. Que si Madrid ha passat
de la cultura del "páramo" a
mimetitzar amb força l'exterior, aquí
la moguda es desenrotlla a ritme de
ressaca de tots aquells sectors
àmpliament actius en els 60-70.
Que ara s'ho munten de pasta, de
professionalitzar-se o de retorn a la
caseta? Fot fàstic, la vida és dura.
Però també és el preu de les apostes

quan cal apostar. I les
crisis, són això: crisis. Encara
que caldria esbrinar si l'avorriment
que lamenten no és el de la basca sinó
el seu propi. Però tanta fantasmada
redentorista en plena ressaca, tants
insults per tan poques raons, tanta
superficialitat i demagògia a l'hora de
parlar d'allò que diuen representar,
tanta batalleta (fan més pudor que els
hippie-progres que critiquen), tanta
avantguarda i tanta punyeta sona a
folklòriques parlant de la grip del
gosset per tal de sortir a la premsa,
a mediocres a la recerca de llocs.
Però això sí. Sense canviar els papers
del joc. I per això no cal tanta
faramalla. Perquè el carrer (!) està
molt dur: el carrer va sense pasta, es
punxa i no lliga una punyetera
història. El carrer està molt dur. I
per fer-s'ho de col.lagues no
cal anar d'assistenta social
Que en el fons és allò a
que aspiren molts dels
escaletes que diuen
representar la moguda.

UN 20 DE JUNY BONIC

Aquí hi han dos camins. O quedar-se a l'edat de la pedra, o agafar el cohet del futur i el progrés. Es el que diuen els que governen. I una de les coses més antiquades, vorejant el Neanderthal, va ser allò de fer vaga el passat 20 de Juny. Més que res perquè queda lleig. Queda lleig cridar /si el guió no ho exigeix/, queda lleig muntar piquets informatius/coaactius/reactius. Entre d'altres coses queda lleig també fer-se l'obrer. Total quatre anys de treball que ens queden -afirmà el subsecretari de relacions

amb el passat, Pedrin Nin Maurin- més val que s'entretinguin en buscar formulacions més estètiques per a la seva misèria. Total, es proposa que la gent s'ho faci de performances a les sales d'espera de la Seguretat Social. Els empleats de l'INEM repartiran entre els assistents equips de maquillatge de la Sta. Pepis i un llibre de poemes de Brecht, per anar fent gana.

En aquest sentit, el subsecretari esmentà l'exemple del dirigent d'UGT Rufino Bovino, únic representant de l'empresa

Chemical Pontingue Hisp. que treballà el dia 20. Rufino manifesta a la premsa que la seva postura obeeix a " criterios racionales ligados a mi particular visión de la transhistoria".

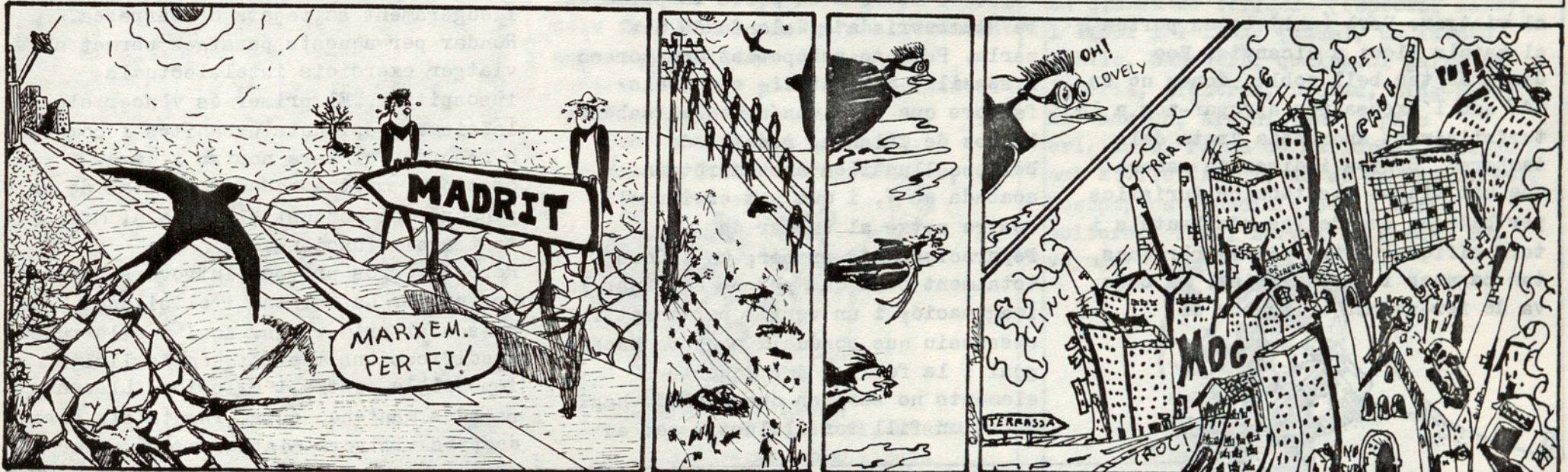
Recordem que Rufino és un dels integrants del combo psychobylly "La cabane de l'Oncle Tom" i ha publicat un cèlebre opuscle "Pan, lentejas y comadreja, o como combatir la demagogia", molt important dins la moguda rubinenca.

D'altres exemples de com s'havia d'actuar el dia 20, segons el govern, el donà el col·lectiu d'Hare Krhisnes

de l'Alt Sarrià, que amb una bona dosi d'humor i sentit de futur s'interposà entre un piquet de la construcció i el Grup d'Esquirols Barca Vella.

Particularment a nosaltres ens ha resultat més productiu la proposta del Grup de Trabucaires de Figols, que un cop paralizada la mina, incautaren un autocar i via Tunel del Cadí, es plantaren a Montpelier per assistir al darrer passe de la pel·lícula "Je vous salue Marie", film, per cert, molt modern i adequat per aquestes trifulques.

HEGEL SANCHEZ

monegros

paris-texas revisited

R. Aymerich

L'excursió que Escola de Sirenes proposa aquest any, té per marc l'incomparable paratge dels Monegros i adjacents. Els sirenites us suggereixen l'agost com a temporada immillorable, però no ho dubteu, setmana santa pot tenir també conseqüències orgàsmiques. Com que resulta certament complicat anar-hi per mar, podeu fer-ho per Calaceit. Poble a partir del qual s'obren importants perspectives per al viatger. Però (ah!) totes porten al mateix lloc: a Alcanyis. Poc direm de tan bell poble, doncs no és més que l'excusa per apropar-nos a la turísticament anomenada "ruta dels tambors". Bonica i discreta manera que han tingut els tècnics turístics per batejar una de les més brutals i terrorífiques afirmacions ibèriques, tan paganes i incendiàries. La cosa va de fer-se amb un tambor de

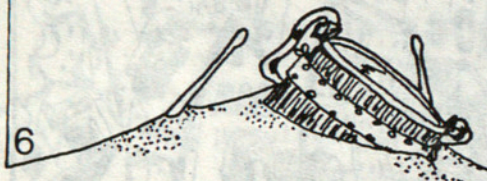
considerables dimensions i començar a colpejar-lo amb tota l'esma de que un disposi. Els resultats són immediats: a les dues hores els encaputxats (ah, les caputxes! no podien faltar) porten la mà feta una pena, i la sang esquitxa la pell del tambor, i la vostra carona si us hi apropheu. Però no hi fa res! Amb el vi que corre i el tam-tam insistent, el globus és tan fort, que al seu costat el mescal és una broma.

Andorra (no al·lucineu, esteu a Terol, Hajar, Puebla de Hajar, però sobretot Calanda es porta la palma de la "tamburriada". Calanda és una perla. Però no pel poblet -pintoresc i senzill, que carai!- sinó pels factors que s'hi conjuguen. A saber: la Foz de Calanda, rogalia de bellesa llunàtica amb carretera acabada en V, i que pot enviar el vostre cotxe al taller de reparacions més proper; un entorn totalment calb que permet fer anar la imaginació; i un ventet permanent i obsessiu que condueix aquesta cap al geni i la follia. Amb aquests elements no sorpren que Calanda hagi donat un fill tan il·lustre com en

Buñuel, sinó que tot el poble en pes no hagi format part de l'avantguarda dels 30. Es obvi que pel foraster, habituat a d'altres sorolls diversos, es fa urgent una estada mesurada al poble. A pocs quilòmetres, Andorra conté els darrers contingents d'obriers que s'han vist a la comarca (la factoria Endesa), i Escatron presenta un monolit sublim, una tèrmica prenuclear que les delícies del visitant, tan acostumar a l'horitzontalitat.

Tirem cap el nord, i allò que els teus ulls van confirmant amb excés les previsions que t'havies fet. Els Monegros s'afirmen com un interminable laberint de turons d'un blanc detergent, lleugerament saltejats de carrasca. Rondar per aquests paratges permet al viatger exercicis intel·lectuals insospitats. El primer és vèncer el laïcisme propi dels urbanites i començar a recordar el pare nostre i demés oracions, molt adequades per tal de no exhaurir el combustible allà al mig. I tantmateix funciona.

Però Monegros provoca introversions més profundes. La soletat i el silenci passen al primer pla. Aquí i allà runes d'edificacions testimonien la lluita impossible contra l'exterior. Llacunes salades mantenen entretinguts els corbs, darrers viatgers alats que s'aventuren

ALBANIA

PAISOS DE L'EST: S'OBRE LA
TEMPORADA ALBANESA

Si països com Polònia s'han posta pesadíssims de tanta verge de Xestokova, o Hungria amb els seus magatzems occidentals perd tota la gràcia, resten encara alternatives suculents per als amants de Tintin. Aquest estiu quedareu fatal si no aneu a Albània. El país ha obert les seves fronteres i es disposa a rebre el turista amb molt bon preu, i amb l'amabilitat que sempre els ha caracteritzat. Absolutament aturada als anys 50, al tergal i a la fibra de nylon, Albania s'ofereix com un nou exercici d'estil per als moderns amb pasta. El ZFJDA BJODA (Ministeri de Turisme i Propaganda de la Teoria dels Tres Mons) assegura al visitant emocions variades: detencions continuades per part dels agents de la KPS, reeducacions en massa, cel.les de reflexió i estudi, làmines de Stalin serigrafiades, i un llarg etcètera.

El nostre enviat especial, disfrutant de les vacances de Stmana Snta

per un cel gris. Fins i tot ells semblen innocents davant aquest paisatge. Però no us desanimeu, fins i tot s'hi pot viure. Ho demostraren dos col.legues del C.E. de Sants. Només cal decidir-se per una dieta a base de cucs, arrels i formigues. Formigues!, potser l'únic i insòlit enemic del desert. Quan la sequera apreta, les formigues, petites i rojes, són preses d'una histèria col.lectiva i ataquen en grans grups fins i tot l'home. D'això en saben quelcom els reclutes de Sant Gregori, a Saragossa. Però són l'excepció. Altrament d'aquestes crisis també en patim els humans. I els Monegros, senyors, són el futur. Quan els USA hagin exhaurit el seu poder econòmic, els films de Peckinpah i Wenders es rodaran als Monegros. I no cal parlar de Herzog, que està esperant la nostra entrada a la Comunidad per rodar-ne una de les seves.

El Desert va acabant amb una estranya sabor a sal. Bujaraloz tanca les portes d'aquest itinerari. Un poble blanc mutilat -sembla ser que tontament- per l'autopista. Més al nord, una altra història.

ESTIU CALENT!!!! organitza
AREA DE JOVENTUT DE LA DIPUTACIO
DEL VALLES

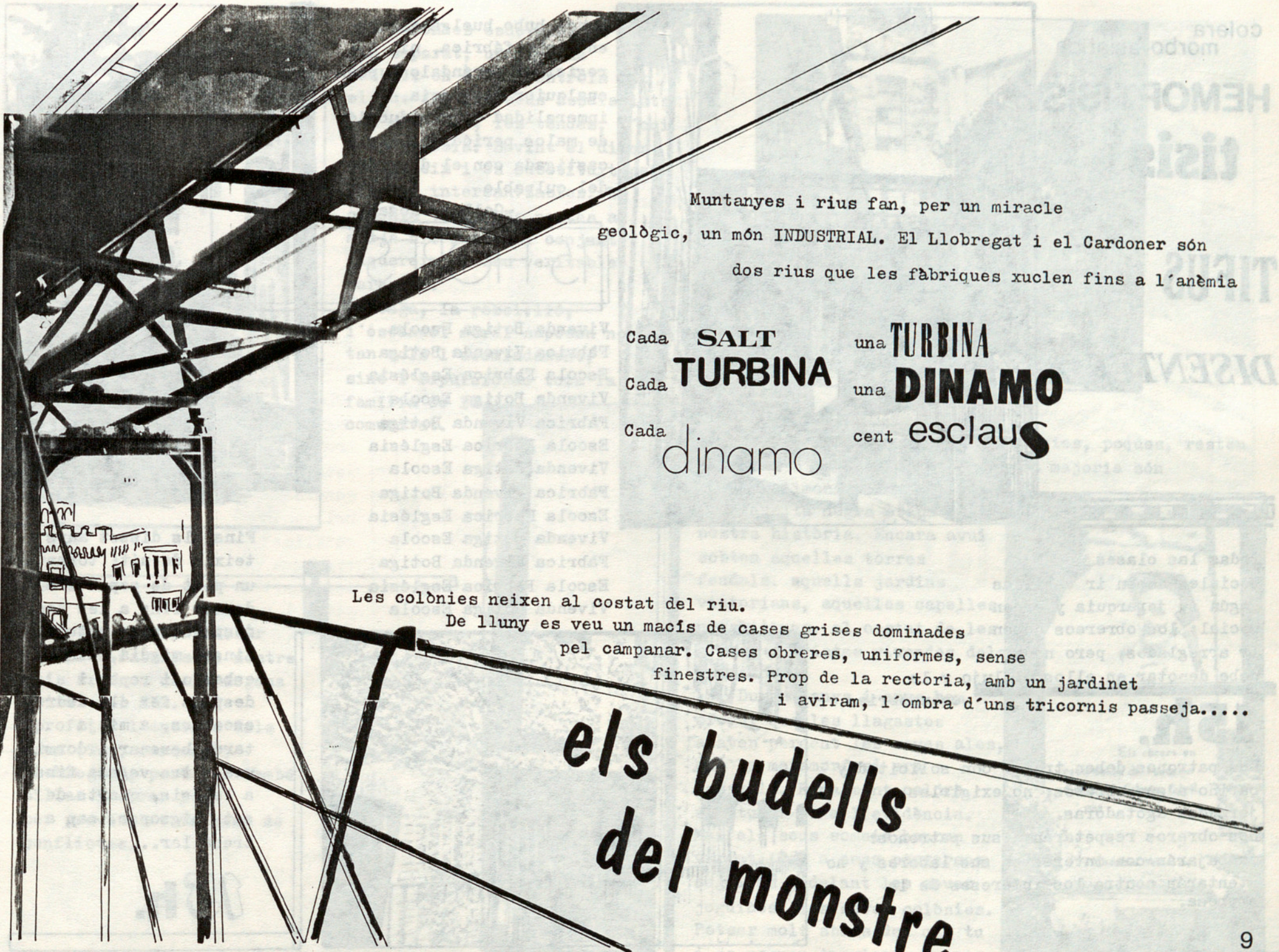
- Ofertes per l'estiu: Les Hurdes, Iran-Irak, el Liban, Sudàfrica (esp. recomanat per a negres), el triangle de les Bermudes (especial aviadors), Reus-Paris-Londres, Turquia (esp. demòcrates i antimilitaristes), Xile (idem), Honduras (esp. agents del KGB), L'Atlàntida, Bangla Desh, Sildàvia-Brodúria, Transilvània, Babilonia,
- Andorra, Torreciudad, Sant Boi, Arbeca, Las Vegas (esp. aturats sense subsidi), Lourdes, Brasil (amb possibilitats de visitar la tomba d'en Mengele), Ascó-Harrisburg, Vietnam, Fàtima, Guatemala-Guatepeor, el Valle de los Caidos, la Vall de llàgrimes, Shangri-La, Xauxa, Erewhon, Utopia (esp. realistes i persones que toquen de peus a terra),
- Freedonia, Pepperland (esp. anti-hippies)
- un cinema de Terrassa (especial maso),
- l'IMCET i l'IMSAV (idem), un lavabo públic, Sabadell, qualsevol gulag de Sibèria, Alcatraz, Dachau, Sing-Sing, Matthausen, Afganistan i, pels originals, Palma de Mallorca. Viatgeu amb ESTIU CALENT, no us en penedireu! Descomptes especials per a mares solteres. VISA. Servei 24 hores. Bon voyage!

Muntanyes i rius fan, per un miracle
geològic, un món INDUSTRIAL. El Llobregat i el Cardener són
dos rius que les fàbriques xuclen fins a l'anèmia

Cada **SALT** una **TURBINA**
Cada **TURBINA** una **DINAMO**
Cada **dinamo** cent **esclaus**

Les colònies neixen al costat del riu.
De lluny es veu un macís de cases grises dominades
pel campanar. Cases obreres, uniformes, sense
finestres. Prop de la rectoria, amb un jardinet
i aviram, l'ombra d'uns tricornis passeja.....

**els budells
del monstre**

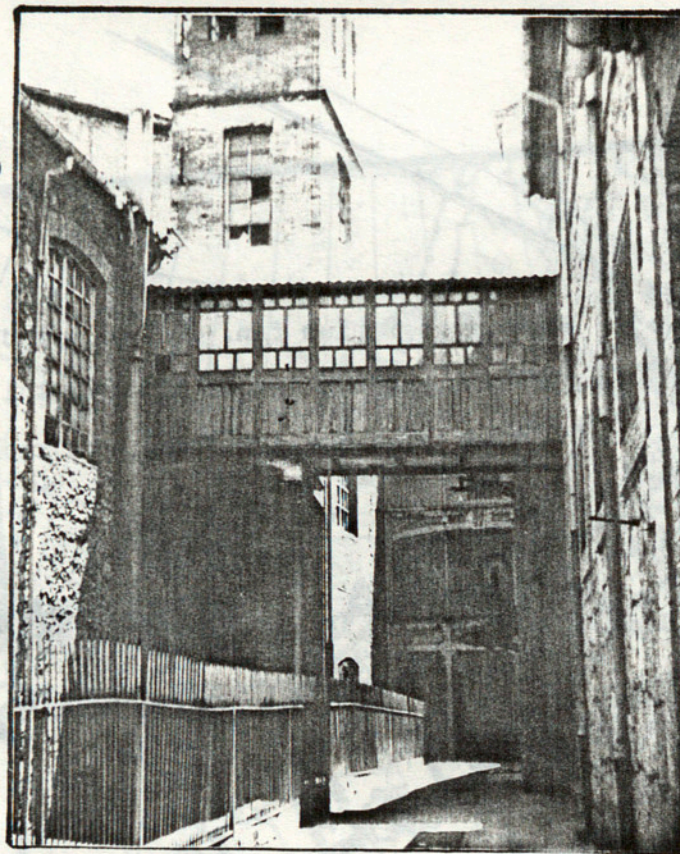

colera
morbo-asiatica

HEMOPTISIS tisis

TIFUS

DISENTERIA

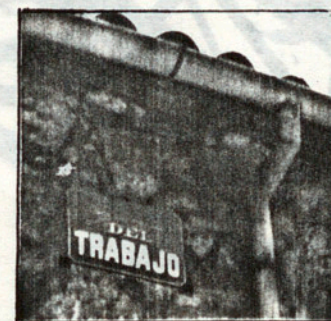
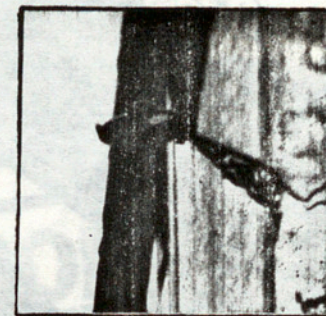
Nunca hubo huelga alguna en dicha fábrica, ni registran escándalos, pues cualquier blasfemia, inmoralidad o introducción de malos periódicos es castigada con el despido del culpable

-Colònia Rosal-

15 HORES

Vivenda Botiga Escola
Fàbrica Vivenda Botiga
Escola Fàbrica Església
Vivenda Botiga Escola
Fàbrica Vivenda Botiga
Escola Fàbrica Església
Vivenda Botiga Escola
Fàbrica Vivenda Botiga
Escola Fàbrica Església
Vivenda Botiga Escola
Fàbrica Vivenda Botiga
Escola Fàbrica Església
Vivenda Botiga Escola

15h.

Todas las clases sociales deben ir vestidas según su jerarquía y orden social; los obreros deben ir arreglados, pero nada debe denotar en ellos el lujo y la coquetería.

15h.

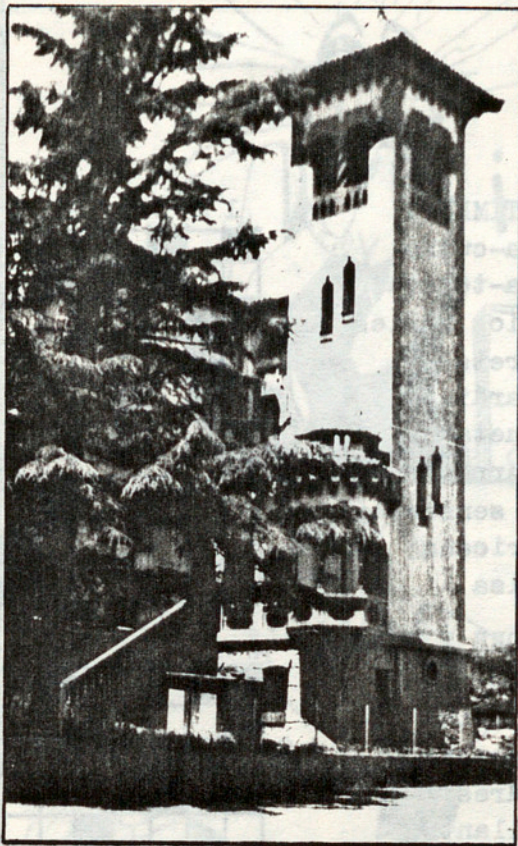
Los patronos deben tratar con solicitud y cariño a sus obreros; no exigirles jornadas agotadoras. Los obreros respetarán a sus patronos: trabajarán con interés en sus labores y no atenderán contra los intereses de la empresa.

Fins als disset anys teixia de nit; tornava, un plat de sopes i a dormir fins a les nou, després cap a estudi fins a migdia, dinar, esbarjo i repòs i després fer els deures escolars, a mitja tarda berenar i dormir una altra vegada fins a les sis, quarts de set, migsopar, cap a treballar...

15h.

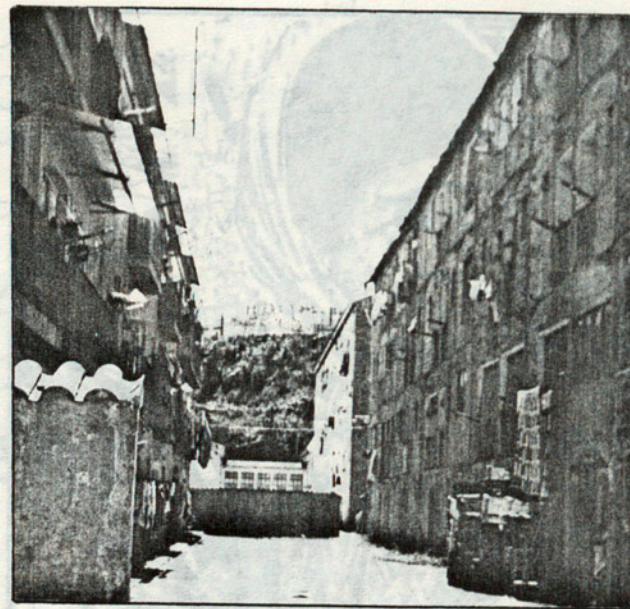
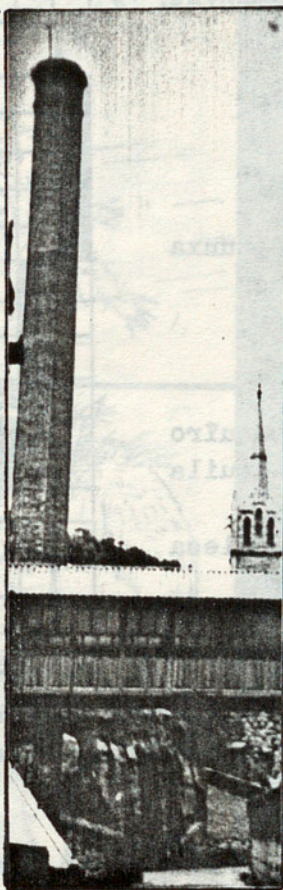

Les colònies esdevenen un món separat, un camp de treball on l'amo controla tot el que fan els seus assalariats: les vivendes, les tendes, l'oci i l'església. Sovint el diner desapareix i és substituït per llaunes intercanviables. La colònia tanca les portes a mitja nit i tot el conjunt adquireix el seu veritable caràcter.

La vaga, la rebel·lió, l'escàndol moral suposen no tan sols l'acomiadament, sinó l'expulsió de tota la família de la comunitat.

La febre per instal·lar colònies fabrils al nostre país arrenca de la segona meitat del XIX. Cal aprofitar l'energia dels rius (Ter, Cardener, Llobregat), però cal també aïllar l'obrer per prevenir tota mena de conflictes.

1.985. Algunes colònies, poques, resten funcionant. Però la majoria són

testimoni silenciós d'aquella negra etapa de la nostra història. Encara avui sobten aquelles torres feudals, aquells jardins victorians, aquelles capelles neogòtiques, al costat de les grises i tristes vivendes dels teixidors.

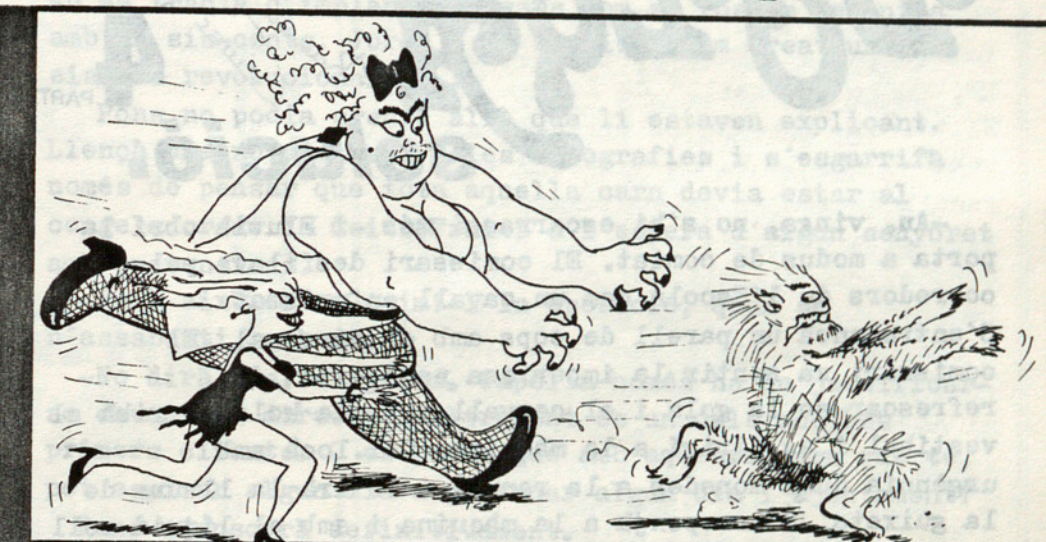
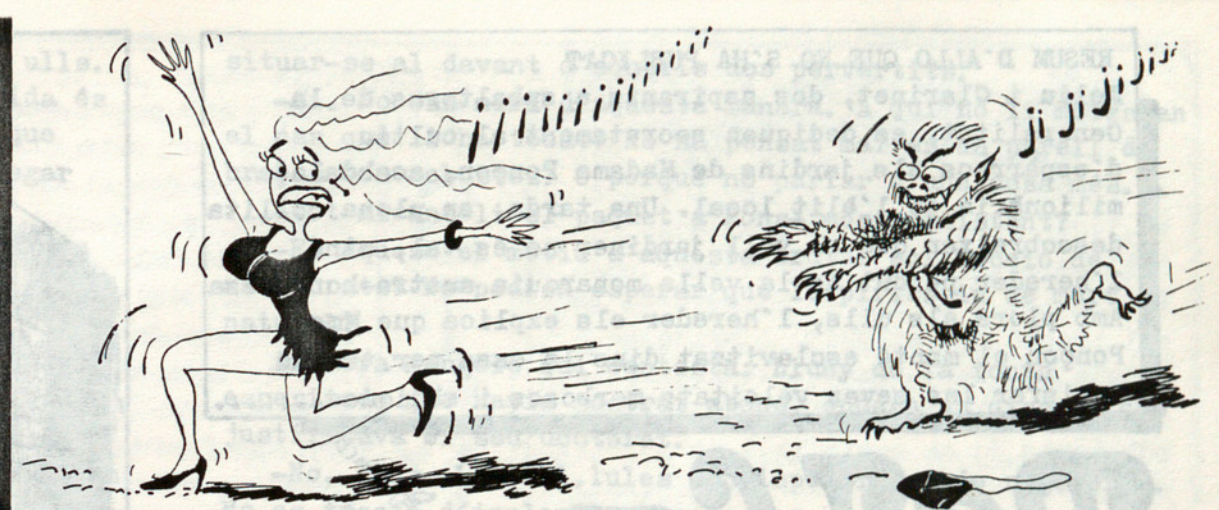
Durant anys i anys hem cregut que les llagastes anaven perdent les seves ales, que la metamorfosi era possible. Finalment caldrà acostumar-se a l'evidència. Mai els seus somnis hauran variat. Com a nens perversos seguiran modelant les seves joguines, les seves colònies. Potser molt abans del que tu i jo poguem imaginar, funcionaran de nou.

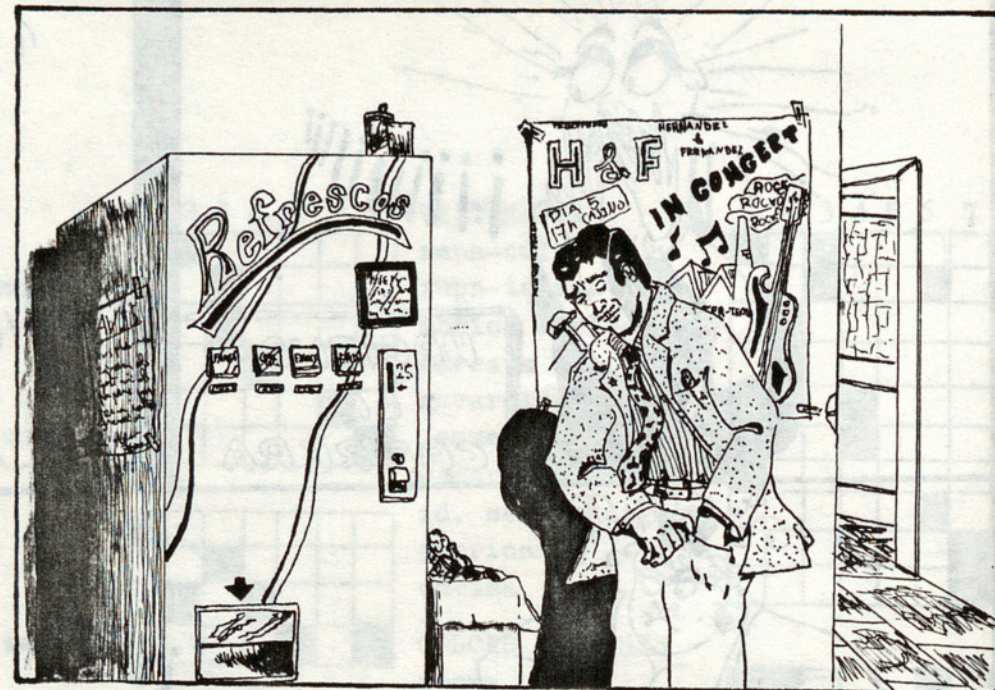
RESUM D'ALLO QUE NO S'HA PUBLICAT

Feliu i Clarinet, dos aspirants a subalterns de la Generalitat, es dediquen secretament al cultiu d'espàrrecs als jardins de Madame Ponçon, acabdalada milionària de l'èlit local. Una tarda, en plena collita descobreixen que el vell jardiner no és tal, sinó l'hereder perdut de la vella monarquia austro-hongaresa. Amb plors als ulls, l'hereder els explica que Mme. Ponçon el manté esclavitzat dins la casa per tal de satisfer les seves veleitats morboses i sàdiques.....

Rausu Dynamik *Kines +* **DOUGA 4 PART.** **solució.**

-Au, vinga, no s'hi escarrassi més -i Fluvià obrí la porta a modus de comiat. El comissari desfilava pels corredors de l'Escola com un cavall enfurismat. S'entrebançà un parell de cops amb el personal. El comissari va sentir la imperiosa necessitat de refrescar-se la gola i el cervell amb una kola. Arribà al vestibul i es dirigí a la màquina. Col·locà amb urgència dues monedes a la ranura i retirà la llauna de la guixeta. S'arrepentjà a la màquina i amb el líquid coll avall llençà mirades d'explorador per entre la munió d'alumnes. Fileres de nenes dolces en petits grupets comentaven la jugada. No sap el temps que va romandre arrepenjat, però la kola li féu efecte. Començà a veure papallones nues, libèl·lules blaves, mantis fagocitant xuletes de barri. I al mig de tots ells la cara llefiscosa d'en Mengele. Desentonant. Trigà uns segons a reaccionar. No era un mal viatge. Era en Mengele en carn i os que es dirigia atabalat corredor amunt.

Pons llençà el pot i el seguí a prudent distància. La kola dispersava els seus sentits però encara no es donava per vençut. Mengele, com ell esperava, acabà al

despatx d'en Fluvià.

Pons s'acostà a la porta, comprovà que era realment massissa i que podia quedar com un cretí acostant-hi l'orella. Per això es decidí a entrar-hi d'una revolada. Tenia l'excusa: Mengele, oi que em buscava? Ah no? Es distancià uns metres i entrà en tromba, tal i com li havien explicat a l'acadèmia.

-Flashhhh! em buscvmndmvmv....!

-I ara, això què és, Pons! - va ser l'única cosa que va sentir abans d'espetegar contra els diplomes de la paret. Restà uns segons estabornit, però tingué el temps suficient per contemplar les fotografies que s'estenien damunt la taula d'en Fluvià. Eren fotografies d'homes, i en colors!

-Què! Fent pràctiques, eh?-senyalà amb el dit els nus masculins

-Com? jo... -Fluvià empassà saliva, Mengele ni tan sols respirava.

-Si home, a més de brètols, mariquites! Vostè què, Fluvià! Primer les nenes i ara els homes? Degenerats. Mengele dirigí una mirada de perplexitat a Fluvià.

Aquest reaccionà ràpidament i enrojolint baixà els ulls.

-Si. Ja veu comissari -tímidament sospirà- La vida és molt dura i la carn és la carn. Tampoc es pot dir que fem quelcom de dolent amb tot això -i començà a plegar les fotografies de la taula.

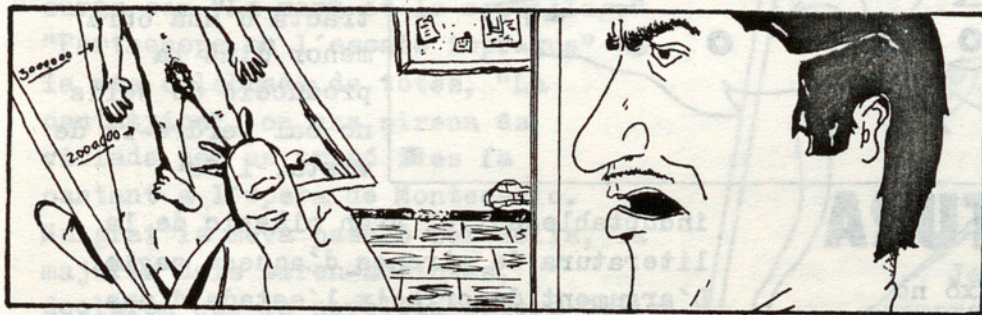
-Jo t'ajudo -afegí en Mengele, tot rebregant els nus i introduint-los en un maletí.

-Ca! Jo això ho requiso! -tallà en Pons

-No home, no. Si és pornografia -airejà ostentosa- les fotografies -pornografia barata.

Però en Pons tenia les fotografies sota els seus nassos i les anava a guardar quan fixà els seus ulls en les xifres. Cuixa 2.000.000. Braços 3.000.000. Nas 800.000. Pons no va vomitar perquè, recordem, no vomitava

-Però quina mena de prostitució és aquesta!

Els ulls li vessaven sang i enarborava les proves com un predicador protestant. Els altres dos es van deixar caure damunt el sofà. Mengele deixà anar uns plors histèrics. Fluvià es rascava la galta però no obria boca

-Els empaperaré a vostès dos, m'entenen, els empaperaré!

-Vostè no empaperarà ningú -contradi bruscament en Fluvià- Això són....

-Lluis, què fas -el retingué Mengele espantat.

-Això són pròtesis. -i dirigint-se a Mengele- Jaume, sempre vas ser un gallina. Em sent, Pons! Prò-te-sis.

-???????????

-Comerç d'òrgans!

Pons es descordà la corvata i agafant la cadira va

situar-se al davant d'aquells dos pervertits.

-Si. No ens miri d'aquesta manera. A qui no li molesten el nas que li ha tocat? No ha pensat mai en un parell de braços ben robustes? O perquè no parlar d'una cosa més...
...-tot mirant-li el paquet a Pons- més consistent?

-Es aquest el motiu d'aquesta brutal col·lecció de massacrats? No podien esperar que la pifiessin de mort natural?

Ara era Mengele qui contestà. Lluny de la tonta esperitada que havia mostrat abans, endegà un discurs que justificava el seu doctorat.

-No, Pons. Les cèl·lules són impossibles de regenerar. No es tracta d'implantar òrgans com si fóssim mecànics amb un sis-cents. Jordà i un servidor hem creat un nou sistema revolucionari.....

Pons no podia creure allò que li estaven explicant. Llençà una nova mirada a les fotografies i s'esgarrià només de pensar que tota aquella carn devia estar al congelador de la Coits\$Fruits a l'espera d'algun senyoret amb pretensions.

-Però això és un crim! I la oposició, quan se n'assabenti, què dirà?

-No dirà res, cregui'm. Capella només ha de justificoarse davant la direcció. Altrament és un dels nostres primers clients. O es pensa que amb aquesta cara que té, pot aspirar algun dia a governar algun dia l'ajuntament?

Pons s'ensorrà definitivament.

-Naturalment que amb vostè podem fer un preu especial.. Animi's home!

Pons s'aixecà i es dirigí al telèfon. Marcà un número i escridassà:

-Ruiz! Ja tinc l'afer resolt... Si! calli home! ja tinc els culpables. Vagi'm a l'oficina d'atur més propera i detingui'm els quatre primers que facin cua!

Qui hi pensa en els parats?

~ FI ~

c.f. ficció ciència

El lector català afeccionat a la ciència-ficció ho tenia bastant fotut fins l'aparició, fa poc, de la col·lecció "Pleniluni", l'única en català d'aquest gènere que nosaltres sapiguem. Els dos primers volums, publicats ja en castellà i ja coneguts del públic, són el "Jo, robot" d'Asimov i un clàssic del feminisme en forma de novel·la de SF, "L'home femella" de Joanna Russ. El tercer, "Les dotze direccions del vent" d'Ursula K. Le Guin, és un recull de contes seleccionats i prologats per ella mateixa. Dos dels contes, el tolkenià "El collaret de Semley" i el cru "Els que s'en van d'Omelas", ja són coneguts perquè prèviament es van publicar traduïts al castellà. La resta, inèdita al nostre país, va del romanticisme d'"Abril a Paris" o la poesia d'"Els estels d'allí baix" (dues històries de marginats) a la reflexió sobre el poder a "El rei d'Hivern", passant per la SF metafísica -"El camp visual"-, un conte protagonitzat per un arbre i narrat en primera persona -"la direcció de la carretera"- o la història d'una "passionària" anarquista -"El dia abans de la Revolució"-. Un llibre que marca l'evolució i versatilitat d'una de les autores més premiades de la SF contemporània.

SIRENES

BOIX

Encara que pugui semblar estrany, un mite tan fascinant com el de les sirenes, no ha cridat massa l'atenció dels escriptors d'aquest segle. A la literatura fantàstica, on seria lògic trobar-ne de tots colors, les sirenes són una "rara avis", una temàtica exòtica i

LITERATURA

perifèrica. Això no impedeix naturalment, que hi hagin fans dels personatges, que col·leccionen tot allò que inclou, encara que sigui alguna referència, a les sirenes. Al contrari dels afeccionats a, posem per cas, l'home-llop, les mòmies que retornen a la vida o inclús fantasies més estranyes (plantes carnívores), els que cultiven el culte a les sirenes no tenen massa

que col·leccionar. Un grapat de llibres i contes, en tot cas, pel que fa a la literatura, i unes poques pel·lícules i còmics, que deixem per un altre dia. (Vull avançar, no obstant, que si teniu ocasió de veure el vídeo de la gran obra mestra del gènere-"Aquasex" és el seu títol- no ho deixeu passar). El primer títol al que cal fer referència és "The sea lady, a tissue of moonshine" (crec que no hi ha versió

en castellà) del genial H.G. Wells. Tot i que es tracta d'una obra menor dins la producció de Wells no cal perdre-la de vista, i és

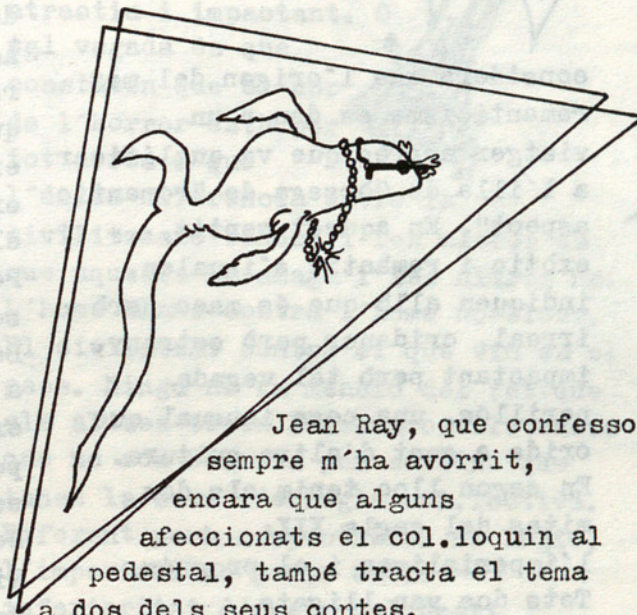
indubtablement el gran clàssic de la literatura de sirenes d'aquest segle. L'argument descriu l'estada d'una sirena en una família de la burgesia anglesa, i el seu intent de seduir el promès de la filla i emportar-s'el cap a les profunditats de l'oceà. Qui hagi llegit "La guerra de los mundos", "La isla del doctor Moreau", "La máquina del tiempo" o la sublim "Los primeros hombres en la luna", no dubtaran en aconseguir com sigui la sempre interessant visió literària que Wells fa del tema. Vuit anys més tard, a la revista francesa "Le journal des voyages" es publica una narració titulada "Les proies de la sirene", on una d'elles

fa aparicions a Tahiti, i es presenta a uns mariners. Els que l'han pogut llegir diuen que és una obra mestra del petit relat. La peça no ha sigut mai més reeditada. Es va publicar als números 716 al 723, i en corren, de totes maneres, algunes fotocopies.

Però si hi ha un escriptor que hagi fet fortuna escrivint sobre sirenes aquest és, com no, Maurice Renard. Ell, que va tractar tant de la qüestió de la supervivència d'éssers mítics, fa aparèixer la figura de la sirena a molts relats curts com "La mort et le coquillage" "Parthenope ou l'escale imprevue" o la més celebrada de totes, "La cantatrice", on una sirena és violada per un tritó i es fa cantant a l'òpera de Montecarlo. Malgrat la meua passió per Wells, la majoria dels siren-addictes, declaren que la novel·la cimera del gènere és "The Circus of Dr. Lao" (serà algun dels de la CIRSA?). L'autor és un tan Charles Finney, totalment desconegut fora de l'àrea anglesaxona. La trama de l'obra és molt més senzilla: a Albani, un petit poble d'Arizona, USA, s'instal·la el circo del doctor Lao, un circ un xic especial, doncs hi trobem atraccions veritablement fantàstiques: una dona-llop, un gos

d'herba, Afrodita, Satan Mekratrig ? i altres joies entre les que s'hi compta una sirena i la Lorelei mateixa. Allò que passa amb tots aquests personatges prefereixo que ho descobriu vosaltres mateixos, en cas de que algun dia caigui el llibre en les vostres mans. No dubteu que hi trobareu un text inclassificable i fascinant, amb un sentit de l'humor molt peculiar.

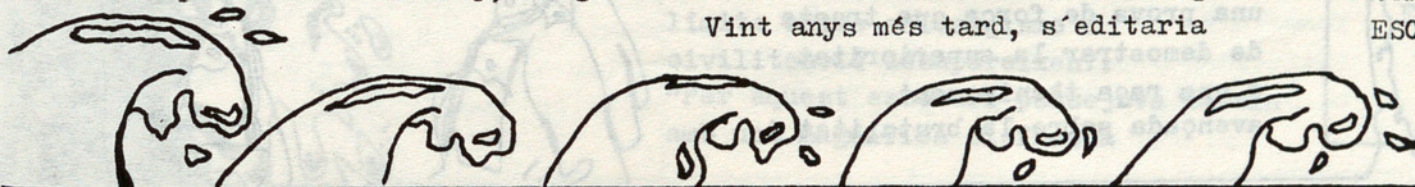

Jean Ray, que confesso sempre m'ha avorrit, encara que alguns afeccionats el col·loquin al pedestal, també tracta el tema a dos dels seus contes.

El 1.947 (l'obra de Finney és del 1.934), M. Soldatti publica "L'affaire Mota", on explica la història d'un jove advocat enamorat d'una sirena, a través de la qual descobrirà l'existència d'una societat matriarcal sota l'aigua. Vint anys més tard, s'editaria

"L'aquarium de sant" de Maurice Limat, una de les moltes aventures de Terry Verano, on hi apareixen un bruixot birmanà que controla per telepatia una sirena, així com un exèrcit de robots de carn. Aquells que hagin llegit les obres de ciència-ficció de Soldatti, segur que no sentiran, diguem, massa interès per "L'affaire Mota", però el Soldatti de Terry Verano poc té a veure amb l'altre, i és totalment recomanable.

Per suposat, n'hi ha moltes més, però el meu ordinador ja no en sap gaire cosa més. Així, a mida de bon pagès, podriem citar les "Histoires de Pescador" del gran i únic Fredric Brown (quin no ha rellegit "Universo de locos" o "Marciano, vete a casa?"), "L'homme qui a vu les sirenes" de Pierre Mille, "La dame aux ecailles", d'Albert Jean, "El professor y la sirena" de Tomassi di Lampedusa, "La sirene misterieuse" de Toudouze, "Les centauros" d'André Lichtenberger o "El ultimo canto de la sirenas" de Paul Anderson (autor de ciència-ficció que cal evitar). N'existeixen, suposo, moltes més, sobretot tenint en compte que, per necessitats de coneixement lingüístic, em limito a l'àmbit francòfon, on hi ha autèntica afecció, per cert, a les sirenes. Si teniu qualsevol informació sobre el tema, doncs comuniquem-ho a ESCOLA DE SIRENES.

ELS VIATGES DEL GRAN GUERRER BLANC

MARC GILLES

El contar una història de viatges és probablement un dels recursos més clàssics i efectius a l'hora d'inventar literatura. Supera fins i tot els límits de gènere o recurs donat que totes les històries contenen elements de viatge encara que el protagonista no es mogui físicament ni fins i tot passin moltes coses. Mentre es dongui un fet, per mínim que aquest sigui entre X i Z al protagonista, entre el principi i el final, podrem dir que existeix el viatge i l'aventura. Que de fet són el mateix. La literatura de tot temps i països, parla de viatges. En la nostra cultura europea, el viatge pren la seva forma definitiva durant el segle XIX per l'adició de diversos elements. Tenim en primer lloc la paraula exòtic. Aquest és un terme amb precedents. Recordem que es

considera que l'origen del mot romanticisme es deu a un viatger anglès que va qualificar a l'illa de Còrsega de "romantic aspect". En aquest sentit, exòtic i romàntic s'igualen, indiquen allò que és maco però irreal, cridaner però estrany, impactant però tal vegada perillós, una cosa inusual que crida a gent d'altra cultura. En segon lloc tenim els dos mites del segle XIX: l'imperialisme i el progrés. Tots dos van lligats íntimament, l'imperialisme és l'eina ideològica perquè s'iniciïn els viatges a terres exòtiques per tal de conquerir-les i el progrés l'eina tècnica que fa possible aquesta conquesta. Inicialment una prova de força que tracta de demostrar la superioritat d'una raça tècnicament avançada sobre la brutalitat i

el salvatgisme de l'altra. Posteriorment quan l'altre ja està sotmès al blanc, apareix una idea més paternalista: cal que les races superiors civilitzin i eduquin a les inferiors. Així l'home blanc apareix com l'ordenador de l'univers, la raça que ha fet de si mateixa la mesura de totes les coses, legitimada per Deu i ajudada pel progrés per a fer i desfer.

Aquí caldria fer un incís. Qualsevol raça que hagués dominat la tècnica abans que la blanca i s'hagués trobat amb que era la més poderosa, hagués fet exactament el mateix. Aleshores potser el concepte d'exòtic fora diferent. Perquè l'ull i la cultura dominant serien diferents.

Bé, ja ho tenim, l'home poderós i un món a la seva disposició perquè sigui ordenat. Es el món de Verne, on qui posseïeix la tècnica ho domina (i no sempre és blanc, recordem que el capità Nemo era un príncep hindú) o el de Kipling quan diu que cinc nacions dominen set mars. Però comencen a passar

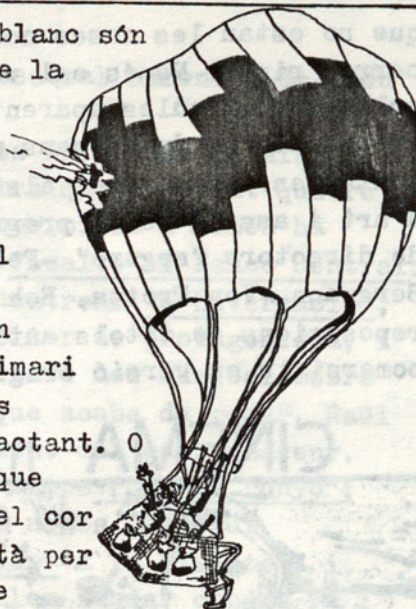

coses. I així Rigger Haggard crea a "Ella" i Sax Rohmer a "Fu-Manchú". De vegades ni tota la tècnica de l'home blanc pot fer res contra una màgia ancestral i arcaica que li fascina i el posseeix. O amb la combinació de les dues, màgia negra i tècnica moderna. Es el combat, la lluita entre l'ordre i el caos (un altre ordre?), entre la concepció coneguda i que es preten civilitzada i la desconeguda que és aliena i per tant terrorífica. El resultat pot acabar amb la victòria del blanc o bé es perllonga en un crit a estar sempre alerta, fent de policia, ja que el mal mai descansa.

Però el blanc també sucumbeix, és el cas dels herois de London. De fascinats pel mal com Bram Stoker (el seu dràcula mostra la victòria d'un salvatge en el cor de la civilitzada Anglaterra) o de Stevenson (Mr. Hyde és només la constatació de que l'home civilitzat i el salvatge, el

blanc i el no-blanc són igual sentit de la centrífuga fascinació del mal) I que dir de Conrad, els personatges del qual acaben engolits per un esquema més primari però alhora més atractiu i impactant. O tal vegada és que constaten que el cor de l'horror està per tot arreu i que l'única diferència entre la civilització blanca i les altres és que aquesta ho amaga i les altres no. L'home blanc contra l'home no-blanc. El civilitzat contra el que viu en el caos. Ningú no fa menció del fet que els altres tenen la seva civilització que no són dolents per se sinó que tenen la seva ideologia col·lectiva. Diferent però respectable. Es lògic, l'imperialisme parla de la inferioritat d'uns i del destí manifest dels altres. Reconèixer en l'altre valors positius és tractar amb iguals. I això no. Malgrat tot, quan Conrad descriu a Karain, un líder indígena, qui pot assegurar que no és un retrat fidel d'un líder europeu blanc i que els límits entre salvatgisme i civilització desapareixen?: "Per aquest escenari passejava Karain amb una magnífica disfressa

perfectament adequada pel seu paper, incomparablement digne i convertit en un personatge important degut a la seva capacitat de despertar en els altres una absurda expectació... Els seus actes més insignificants estaven preparats i resultaven inesperats, els seus discursos eren greus, les seves frases ominoses com indicis i complicades com arabescs...."

10 AVENTURES QUE CAL VIURE-LES

- ELLA Henry Rider Haggard
Ed. Anaya (35 Col. tus libros)
- EL CASTILLO DE LOS CARPATOS
Jules Verne Ed. Bruguera-Club Jov.
- LA LLAMADA DE LA SELVA
Jack London Ed. Forum (G. Aventur.
- LA NOVIA DE FU MANCHU
Sax Rohmer Ed. Bruguera
- EL TESORO DE SIERRA MADRE
R. Traven Ed. Argos Vergara
- KARAIN: UN RECUERDO
Joseph Conrad JRS Editor
- EL CORAZON DE TINIEBLAS
Joseph Conrad Ed. Tiempo
- LA ISLA DEL DR. MOREAU
H.G.Wells Ed. Bruguera
- EL MOTIN DE LA BOUNTY
Cp. Bligh i Jules Verne
Ed. Fontanara
- BELVER YIN Jesus Ferrero
Ed. Bruguera (1017 Libro Amigo)

La recent estrena, després d'una llarga prohibició -que sembla que encara dura en alguns indrets d'Andalusia-, del documental "Rocio" de Fernando Ruiz és una bona excusa per a parlar del cinema maleït, és a dir, d'aquestes pel·lícules que es roden però després no s'estrenen.

Els motius poden ser molts: la censura, les querelles -seria el cas de "Rocio"- o la manca de confiança en la comercialitat del producte. Aquesta darrera possibilitat esdevé també una mena de censura, amb la pega suplementària que les dificultats per a estrenar-se no desapareixen amb un canvi de govern o amb una liberalització de les costums morals.

Sembla bastant incoherent gastar-se els diners rodant una pel·lícula i després no estrenar-la, per "difícil" que sigui, o sembli, el producte. Encara que no s'hagués d'amortitzar, com a mínim hi hauria una possibilitat de recuperar una petita part dels diners invertits. Si la pel·lícula no s'arriba a estrenar, de possibilitats no n'hi ha cap.

Potser farien falta distribuïdors i exhibidors que estessin disposats a arriscar-se més però és evident

que no estan les coses com per a correr riscos. Només cal veure que moltes pel·lícules aparentment molt comercials no duren gens a les pantalles. Fins i tot els cinemes d'art i assaig només programen títols de directors "segurs" -Fellini, Bergmann, Von Trotta, Rohmer- o bé reposicions de títols antics ben comercials en versió original. Cada

CINEMA maleit

maleit CINEMA

dia, doncs, es fa més difícil que les pel·lícules maleïdes ho deixin de ser. Al contrari, el nombre de films maleïts pot no deixar de créixer.

Cal dir, però, que de vegades algunes d'aquestes produccions maleïdes a l'estat espanyol però ho fan només dos o tres dies i a qualsevol poblet de mala mort del qual ningú no n'ha sentit parlar. Tanmateix, en constar com ja estrenades oficialment li serveixen al productor per obtenir a canvi

llicències de doblatge de pel·lícules estrangeres, naturalment americanes. Evidentment, aquestes preteses estrenes no ho són realment ja que no permeten que el gran públic tingui l'opció d'anar a veure aquests títols.

Deixant de banda els títols maleïts per excel·lència del cinema espanyol, "El extraño viaje", de Fernando Fernan Gomez, "Vida en sombras" del sabadellenc Llorenç Llobet-Gracia i la "La Torre de los siete jorobados"

d'Edgar Neville, trobem una bona llista de pel·lícules més recents a les quals també s'els podria aplicar el qualificatiu. Moltes han estat fetes després de l'abolició oficial de la censura.

Hi trobem des del documental "Después de..." dels germans Cecilia i Juan Antonio Bartolomé, sobre la transició, o "Cada-ve-res" d'Angel Garcia del Val, sobre un disseccador, que tèbriament no es pot estrenar perquè està rodat en 16 mm., fins al underground com "Las Ranas" d'Adolfo Arrieta, "Shirley Temple's Story" del terrassenc Toni Padrós que dura quatre hores però que ha obtingut premis diversos com el del Festival de Berlin o bé "Dos" d'Alvaro del Amo sobre la parella.

No hi falten pel·lícules de directors etiquetats ja fa anys de maleïts com Nunes "Autopista A-2-7", "En secreto, amor" o Regueiro "Carta de amor de un asesino", produïda per Querejeta, el qual no la va voler estrenar quan li van dir que allò s'apartava del seu estil; ara és disponible en vídeo.

També hi ha "operes primes" com "Copia cero/la caza de un campesino" dels madrilenys Eduardo Campoy i José Luis F. Pacheco amb Fernan Gómez en el repartiment, "Best-seller" d'Iñigo Botas sobre un periodista que investiga l'assassinat de John

Lennon, "Pestañas Postizas" d'Enric Belloch sobre travestits o "Nanas de espinas" de l'andalusa Pilar Távora sobre l'obra

sobre l'obra teatral homònima del seu pare.

Un cas curiós és el del català Santiago Lapeira que ha rodat quatre pel·lícules comercials i només ha estrenat una -"Asalto al Banco Central". Té pendents d'estrena "L'hivernacle", amb Ovidi Montllor de protagonista, i "Première", a part del musical sobre el grup Dios que acaba de rodar. Raúl Contel, procedent del camp amateur, té acabada fa temps "L'home ronyó"; Carles Balagué només ha pogut estrenar "Denver" a la Filmoteca i, finalment, Carles Benpar espera fa anys que algú vulgui estrenar-li "De mica en mica s'omple la pica" -en castellà "Procedimiento"- que es basa en la novel·la de sèrie negra de Jaume Fuster del mateix nom. I ben

Ens estan putejant. L'estat anímic dels teleaddictes no pot ser més depriment. I és lògic. A Falcon Crest s'ha passat del maquiavelisme a la grolleria. Les putades d'en Lance i la Melissa no espanten ni la canalla. A la TV-3 ens amarguen amb una de gossos i demés animals afectuosos. I el que és més trist. V s'acaba sense haver pogut contemplar les autèntiques mamelles de la llangardaixa Diana. Ara que per pells, les que ens vàrem haver d'empassar amb el film de la B. Bardot, a cinema de mitja nit, a la TV-1. Nosaltres pensem que en

REX INGRAM'S
Production of
BLASCO IBANEZ
famous novel with
ALICE TERRY and
ANTONIO MORENO

MARE NOSTRUM
Screenplay by WILLIS GOLDBECK
Directed by JOHN E. SEITZ
A Metro-Goldwyn PICTURE

segur que ens en deixem una pila.

Com a curiositat, a Málaga se celebren Festivals de Cinema Espanyol Maleït. Si més no, se n'han fet dues edicions, les de 1.983 i 1.984. Llàstima que ens cau una mica lluny!

DOLORS FONT

Calviño deu ser afecte al cardenal Lefebvre. Perquè si no, no s'enten passar una pel·lícula tan contundent per la líbido com el bromur. "Si Don Juan fuese mujer" no arriba ni a les faldilles que el tàndem José Luis López Vazquez - Conchita Velasco, junts o per separat, eren capaços de fer. Allò si que era morbo! El demés són orgues!

Sempronio.

¡No permita que su cabello lo traicione!

Si FUERERA Ud. penetrar a los camereros de los famosos restaurantes del Cine, verá sobre cada uno un llamativo tarro azul con barras verticales negro. Es Stacomb, la crema que conserva peinado el cabello. Una furtiva mirada al tocador de toda mujer personal, revela el mismo tarro, evidenciando idénticas funciones. Stacomb no reconoce profesión, ni edad, ni sexo. Es, como la pulcritud y el decoro, universal.

El Cine, como el teatro, es reflejo de la vida real. Cuando un actor representa el papel de un fracasado, de un vagabundo, de un borracho astuto, el rasgo distintivo es el pelo revuelto, ensacado, descolorido. Cuando manifiesta la personalidad de un caballero, la nota sobresaliente es el cabello alisado, brillante y bien cuidado. En el primer caso, Stacomb está de más, en el segundo, es indispensable.

Un peyugo de Stacomb froto en el pelo por la mañana lo mantiene inalterable todo el día, dándole una brillantez natural tanto observable con poca- das, cosméticas o brillantinas.

Stacomb se vende en forma de crema y líquido en todas las buenas farmacias y perfumerías.

Stacomb
CONSERVA PEINADO EL CABELLO

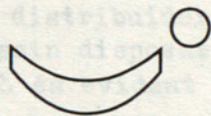
cinematógrafo

----Nova revista de cinema: "Fantastik", dedicada a pel·lícules de terror, SF, aventures, misteri i altres temes fantàstics. El director és el professor d'Arbó, parapsicòleg i cineasta. Al primer número hi trobem un dossier sobre "2.010", que jurariem està traduït d'alguna revista americana, i un reportatge sobre monstres marins molt refrescant, entre altres coses.

----El CineClub Sant Cugat ha tancat portes definitivament. El Cinema Principal de la mateixa població, va aguantar dues setmanetes més. L'esmentat cinema Principal era l'únic de Sant Cugat i era popular sobretot per la gran taca d'ou que des de temps immemorials adornava la pantalla.

----Tanta conya i tant d'escàndol amb "Je vous salue, Marie" de Godard i ningú s'ha donat compte que la producció americana "Terminator" explica exactament la mateixa història (l'anunciació de la verge, actualitzada) només que disfressada de pel·lícula de ciència-ficció que és del que els americans solen disfressar-se les pel·lícules religioses perquè la gent les vagi a veure i la censura no es queixi. La noia no es diu Maria, el missatger-àngel de la guarda no es diu Gabriel, el salvador no es diu Jesus i el dimoni no és Satanàs (sinó Terminator) però és evident que la història és la mateixa. I la gent "traga" i no se n'adona.

----Local- De les restes del celebèrrim Grup 81 de Cinema, col·lectiu local guanyador de bastantes convocatòries de "El Rotllo", s'ha format un nou grup del qual encara no en coneixem el nom. El nom no, però si els seus projectes. Apunteu: una superproducció a tot color amb un guió que no deixa res a envejar al Cuirassat Potemkin. L'afer va de bogaderes esclavitzades, que acaben per insurreccionar-se i .....

Recomanem "Brazil". No ens referim a la cançó popularitzada per l'orquestra de Xavier Cugat, sinó a la pel·lícula de Terry Gillian, un dels membres de la Monty Python. També hi surt en Robert de Niro, al qual li han canviat la veu de doblatge, que té un paper curt però recordable. A més, no va cobrar ni un duro pel seu treball. El protagonista és un actor desconegut entre

omnipotent. Entre altres coses, hi podem veure com la policia deté, per tal de torturar-lo un ciutadà i en llegir-li els seus "drets" li recorda que les despeses de mantenició durant la detenció aniran al seu propi càrrec. A més, el ciutadà en qüestió es detingut per culpa d'un error en la computadora: l'han confos amb un perillós terrorista el

BRAZIL

nosaltres, que interpreta un personatge que es diu Lowry -serà un homenatge a Malcolm el volcànic?-. Continuant amb el capítol d'interprets, també hi surt la "tonta" d'"Enredo" -també amb doblatge canviat. Passant a la pel·li, hi ha qui l'ha vist com una paròdia de "1.984", hi ha qui pensa que és una apologia del terrorisme i hi ha qui creu que té no poca relació amb "Alicia al país de les meravelles". La història, aparentment divertida però molt bèstia, va de món burocratitzat i d'estat

delicte del qual és fer de llauner pel seu compte i sense exigir als clients que omplin grapats de paperassa per a tenir dret a les reparacions. No falta una història d'amor. Tot plegat, amanit amb una escenografia anys 30-40, uns decorats -els mateixos que el 1.984 de Radford-, la cançó Brazil i tantes cites culturals com volgueu, des de 1.984 a alguns personatges de "Detrás s del espejo", passant per "Blade Runner" i "Zbriskie Point" o fins i tot pel "El Proceso de Kafka, etc.

the SPECIALS

Aquest poble s'està transformant
en un poble fantasma.

Tots els clubs han tancat.

Els grups no tocaran més.

Masses baralles a la pista de ball

Recordes els bons temps passats,

abans del poble fantasma?

Ballàvem i cantàvem amb la música

Tocada a boomtown

Aquest poble s'està transformant

en un poble fantasma.

Perquè els joves lluiten contra

ells mateixos?

El govern abandona el jovent a la

calaixera.

Aquest poble s'està transformant

en un poble fantasma.

No és possible trobar feina en

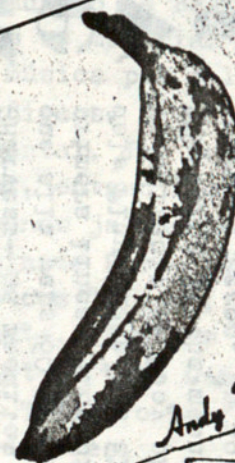
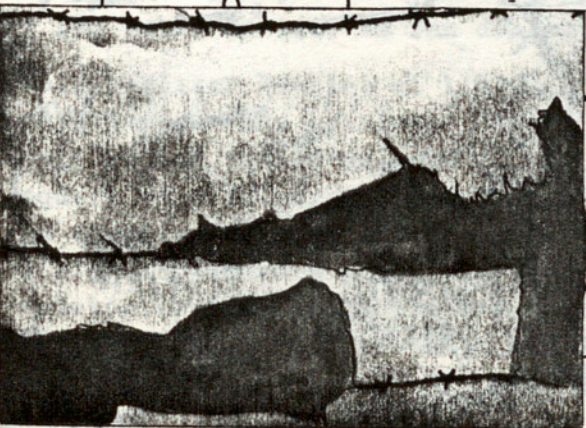
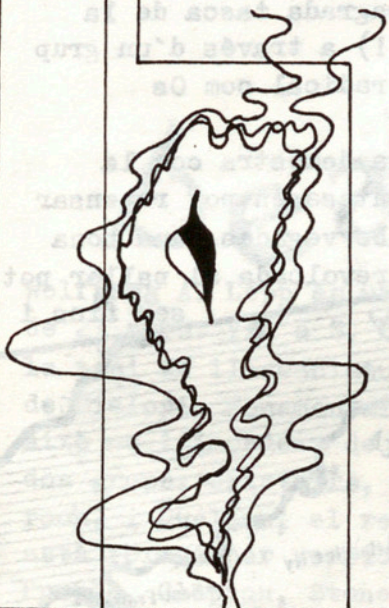
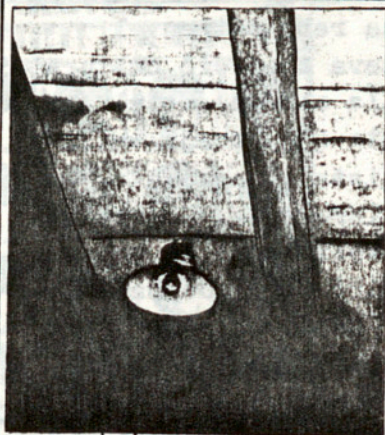
aquest país.

No es pot seguir així. La gent

s'acabarà emprenyant.

Aquest poble s'està transformant

en un poble fantasma.

VELVET UNDERGROUND

Original, oi? Parlar de la Velvet, del primer disc de la Velvet, quan tan grupet sinistre de vuitena divisió va vestit de negre aturmentat i els invoca des de l'Hades com a pares de la criatura? A més a més, val a dir, que per primer cop, la banda té expectatives comercials, tal vegada no majoritària però si de certa divulgació. Com explicar si més no que Polydor hagi fet una edició en cassette (amb un so bastant dolent?).

De qualsevol forma parlarem d'aquesta meravella de 1.966 gravada només en 8 hores. "The Velvet Underground and Nico" és una obra sorprenentment acurada per ser una òpera prima. Està composta, a parts iguals de moments de caos sonor, potentíssims rocks i delicioses balades. Precisament una d'aquestes obra el disc "Sunday Morning" i després totes les clàssiques: "I'm waiting for my man", "Femme fatale", "I'll be your mirror", "All tomorrow's Parties", "Venus in furs"

-Continua a la pg26

Recentment, una de les més veteranes discogràfiques angleses -Harvest- ha reeditat el material que allà pels 60-70 la va situar en primera línia. "The piper at the..." dels Floyd ha estat el primer. I la recopilació de "Joy of a toy" i "Shooting at the moon" de Kevin Ayers, el segon. Un doble LP que recull els millors moments dels músics que havien militat a la Soft Machine. O concretament el sector -Ayers, Wyatt, Hopper- que opta per no participar en l'aventura simfònica. El disc és d'un hippisme

gümicament pur. Balades d'un amor ingenu i tendre; marxas paramilitars i festives; viatges iniciàtics a la Mediterrànea. Tot el conjunt banyat per la greu i vellutada veu d'Ayers -absolutament sublim a "Way I'm"- que li dona al conjunt una sensació d'honradesa que el salva de l'anacronisme d'altres produccions de l'època o posteriors. Resumint-ho balanc d'una època
PIP: ambdós discos s'estan florint a les estanteries del Pryoa.

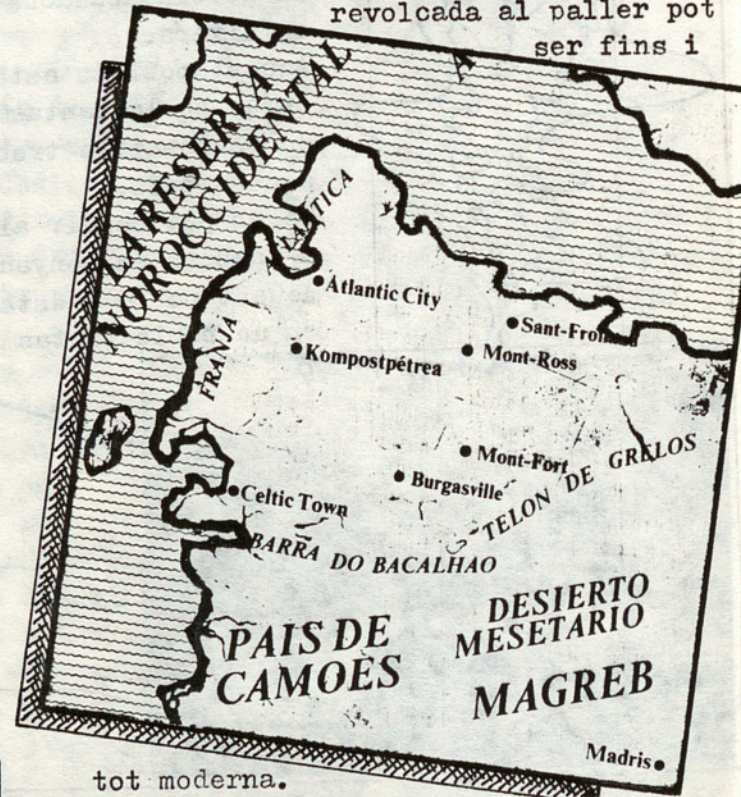

Misteri C E L T A

"Matar hippies en las Cies" fou no solament un hit marginal i simpàtic, sinó símbol del migrat moviment punk ibèric. De Siniestro Total, autors de la cançó, podia pensar-se tot. Que eren el grup més fresc del punk, o que les seves lletres, grolleres i descarnades, poc tenien a veure amb la tortuosa poètica moderna. Però pocs podiem imaginar que Siniestro no eren més que la punta de llança d'un moviment que des de Vigo, havia d'estendre's per tot Galícia. El primer disident -musical- dels Siniestro fou el cantant, German Coppini, que s'aventurava amb una ona més càlida i melòdica, Golpes Bajos. I poc després havien d'aparèixer la gent més salvatge i personal de l'ona galega: Os Resentidos. Era la tripleta viguesa, però molt de prop arribaven ja Radio Oceano i Aerolinas Federales. I allò que era més impensable, els galegos havien après a bastir un so i presència absolutament originals dins l'escena estatal, tot creant una imatge de marca pròpia. L'aparició desbordant de la moguda galega és obra de la capacitat dels seus components per acullir tota mena de projeccions culturals que recorren el verd país atlàntic. I ho han fet amb habilitat i sense manies. Perfectament conscients de les seves limitacions urbanes, la

moguda galega ha rebuscat en el traster de la seva tradició cultural i social, posant-la al dia. Es el cas de La Naval, revista que buceja en la tradició atlantista i pagana del país -Cuevillas, Villar-Ponte, V. Riscos-. Golpes Bajos, explicitant el seu referent mitc a "A Santa Compañia" i a "Devocionario". Radio Oceano, i la reivindicació d'un passat d'espies, pirates i contrabandistes. O Anton Rexa, un curiosíssim filòleg viguès que empen la sagrada tasca de la normalització (!) a través d'un grup tan delirant i radical com Os Resentidos.

La Moguda galega demostra com la identitat ben entesa es pot repensar sense traumes. De vegades, una bona revolcada al paller pot ser fins i

tot moderna.

THE Beatles

MARC GILLES

Wolfgang A. Lepp és un jove alemany de 23 anys. Viu a S. Cugat i està fent la tesi de llicenciatura a l'Institut de Biologia Fonamental de l'Autònoma. Això no l'impedeix de tocar el baix a dos grups: Cristalls, un grup de pop-rock, i Quelcom, el repertori del qual està format per versions de Deep Purple, Clapton, Stones i Led Zeppelin. I per sobre de tot: és fan de Beatles.

Vaig conèixer Beatles el 1.976. Em vaig comprar una antologia, "Rock & Roll Music". També un amic tenia aquell disc de versions de Cafè Crème on diverses cançons em van cridar l'atenció. Llavors vaig comprar tres antologies més, el "Doble vermell", "Doble blau" i "Love songs". Amb tot això ja tenia bona part del més

coneguts. Llavors una novia meva em va fer sentir el "Sgt. Pepper's" on vaig conèixer uns Beatles més complexos i va ser quan vaig decidir comprar-m'ho tot d'ells. I actualment ho tinc, amb l'excepció d'un disc de Ringo "Bad boy".

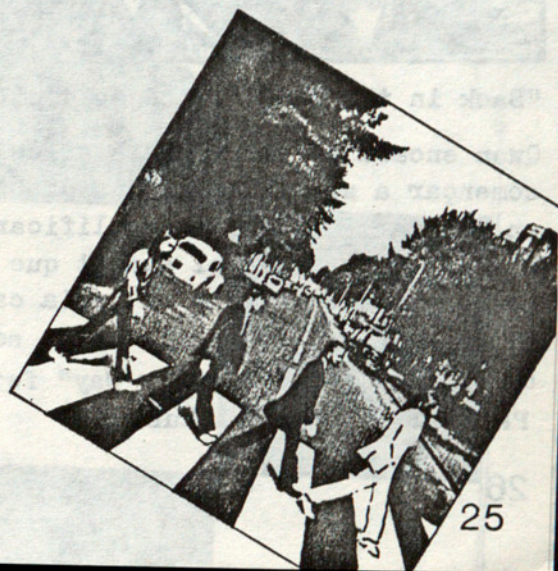
Sóc de l'opinió que el material anterior a Revolver i vist des d'una

perspectiva actual correspon a música que té sentit per col·leccionistes però que avui dia no està de moda, no té validesa com a hit. Ara, a partir del "Revolver" et trobes amb un altra panorama. Tot i que la música que conté aquest disc, el "Pepper's" o Abbey Road pot ser tocada amb millors instruments que els que ells tenien, en la seva concepció em sembla d'una validesa considerable. Es com un quadre de Dalí, que tècnicament pot haver estat superat, però que continua sent un clàssic meravellós. I per descomptat el temps no l'afecta

La producció de Beatles jo la dividiria llavors en material d'actualitat avui dia i música per col·leccionistes, fans i estudiosos. Aquesta última té un valor sentimental. Jo, sense ser un fan obcecat, entenc l'obsessió pels discs primerencs ja que tenen un sabor determinat. Personalment trobo fluïxos discos com "Please, Please Me" -molt antiquat-, "Beatles for sale" i fins i tot "Let it be". Cançons com "Every Little Thing" o la famosa "Michelle" mai m'han dit res.

El "Doble Blanc" és un disc curiós i no ho dic només perquè contingui peces com "Helter Skelter" i "Piggies" que van animar Manson a fer de les seves. Els Beatles venien de Sgt. Pepper's, de fer música barroca i complexa i de cop i volta van tornar a les arrels, al rock més senzill, el "Doble Blanc" és un disc de rocks durs i primaris, amb una força bestial i lletres deliberadament poc complicades. Tot molt vital. Agafa "Birthday" i escolta-la, són a heavy

en 1.968. També convè recalcar que una cançó amb fama de forta com pot ser "Helter Skelter" és de McCartney, un rock salvatge que contradiu la fama de tou d'en Paul. Jo crec que ell és un professional, un home de l'espectacle que vol agradar al públic. Així com John era més artista i es deixava portar per les seves intuïcions i deliris, Paul se sentia amb una certa obligació de cara al públic. Però de tou res.

"Back in the USSR" també és d'ell.

Quan encara existien els Beatles van començar a aparèixer alguns discs seus en solitari. Els podem qualificar d'experimentals en el sentit que contenen material que no tenia cabuda al grup. Es el cas de la banda sonora de la pel·lícula "Family Way" feta per Paul, de Wonderwall Music" i

THE
BEATLES

"Electric Sound", discos de sons electrònics de George, del "Sentimental Journey", àlbum revival de Ringo i dels passadíssims "Two Virgins", "Life with the lions" i "Wedding Album" de John.

Et puc citar altres discos de la meua col·lecció que m'agraden: No són dels Beatles, p.e.: "Layla" de Derek & the Dominos", tot o quasi dels Rolling, "Making Movies" de Dire Straits, etc.

Els que més:

BEATLES: "Sgt. Pepper's", "Abbey Road" "Doble Blanc" i Revolver"

JOHN LENNON: "Imagine", "Double Fantasy" i l'antologia "The John Lennon Collection"

PAUL McCARTNEY: "Band on the run", "Venus & Mars" i "Pipes of Peace"

RINGO STARR: "Ringo", "Stop & Smell the roses"

GEORGE HARRISON: "All things Must Pass" i "Somewhere in England"

MARC GILLES

VELVET UNDERGROUND - Ve d pg23

Totes són ja clàssiques, cançons de les quals Reed n'ha extret rendes des de fa molt temps. Jo personalment em quedo amb l'última citada, molt atmosfèrica i obsessiva adaptació de l'obra homònima de Sacher Masoch. Què més puc dir? Com totes les obres mestres, és revolucionària i ha vençut el pas del temps. I bé, si V.U. està de moda entre els modelnos, me n'alegro. Però NO els deu res. M.G.

DISCO

Pren nota perquè la cosa té interès: al SIMAGO de Barcelona venen discs a 375 pts de DAF, Steve Hillage, Ashra Tappel, Gladiators, Fingerprintz, XTC, i d'altres. Nous, naturalment.

Sorpresa: Dave Lee Roth, cantant dels metalls Van Halen, es despenja amb una versió de "Just a gigolo". I per cert, es recomana també el soundtrack de la pel·lícula homònima protagonitzada per Bowie. Allà la cançó la canta Marlene Dietrich. I posa la pell de gallina.

Mala sort, els Supertramp han editat un nou disc. Llàstima!

Un hagués jurat, donat la decoració del local, que al barcelonès 666, només hi tocaven sinistres i industrials. Però es van despenjar amb el concert de The Truth, dels quals comenten singles el fanzine mod "Reacciones", i Immaculate Fools que la veritat, fan cara de no menjar-se a ningú. I ja que parlem de Immaculate Fools, suposo que vareu llegir les notícies segons les quals el concert barcelonès no es celebrà per malaltia del cantant. Efectivament, segons diuen, el xicot es va engatar.

Felicitacions a ADN per guanyar el concurs de rock de Sabadell. I els veïns que es fotin.

M. GILLES

Al poco, Sarolta, pese a que se complacía en ver torturadas así las partes sexuales del varón, decidió llegado el momento de pasar a otros placeres más brutales...

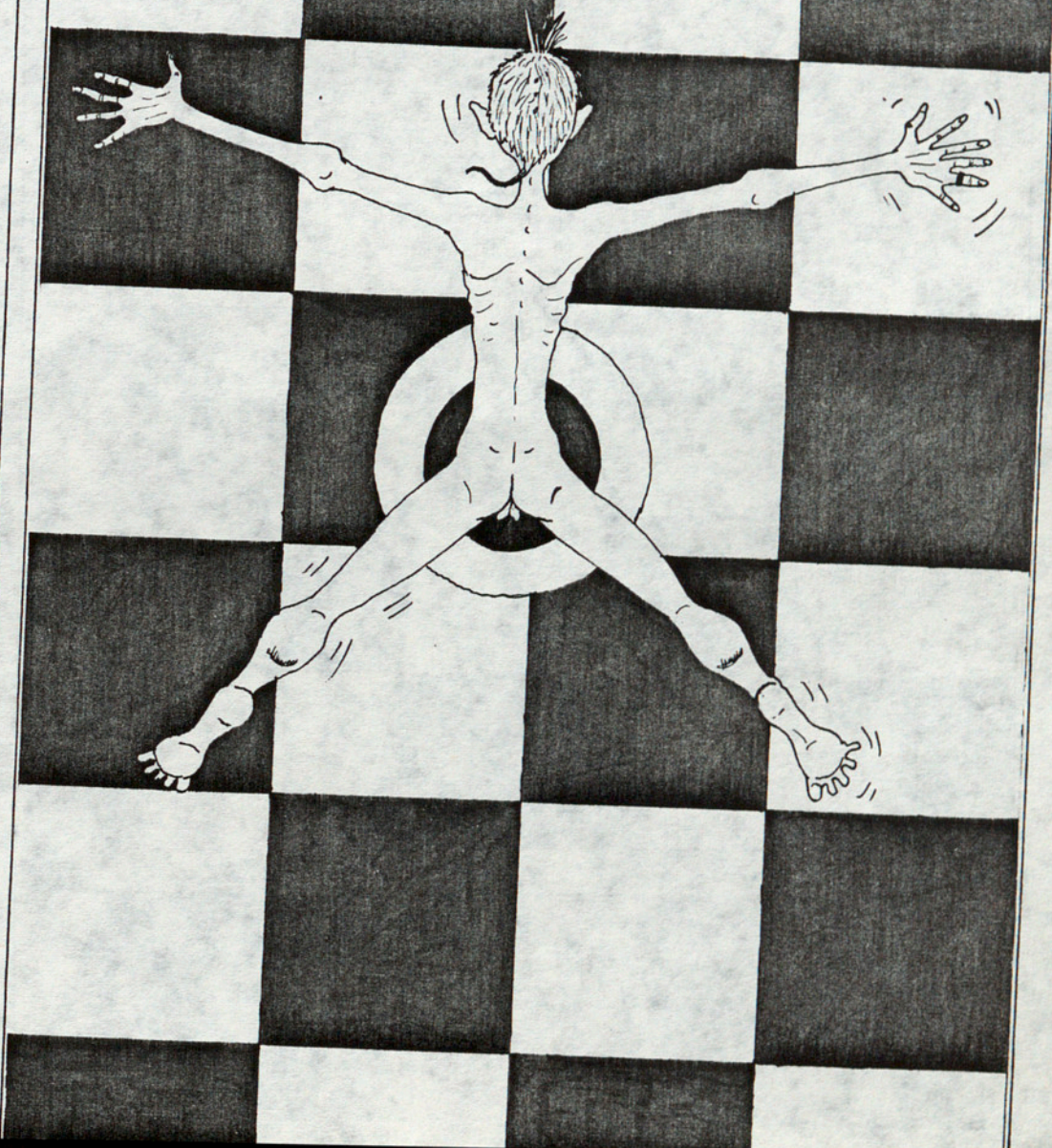
Tras avivar las llamas que crepitaban en el interior rectificó la situación del caldero hasta que la punta de las llamas empezó a lamer las plantas de los pies del supliciado. Este intentó escapar a las mordeduras del fuego, pero no conseguía más que acentuar el dolor que les producía la torsión de los brazos sujetos a la espalda. Pronto los gemidos se convirtieron en auténticos alaridos que, lejos de impresionar a sus torturadoras, parecían excitarlas y divertir las más.

Cuando estaba a punto de perder el sentido a causa del dolor y cuando los pies no eran más que una masa informe y negruzca....

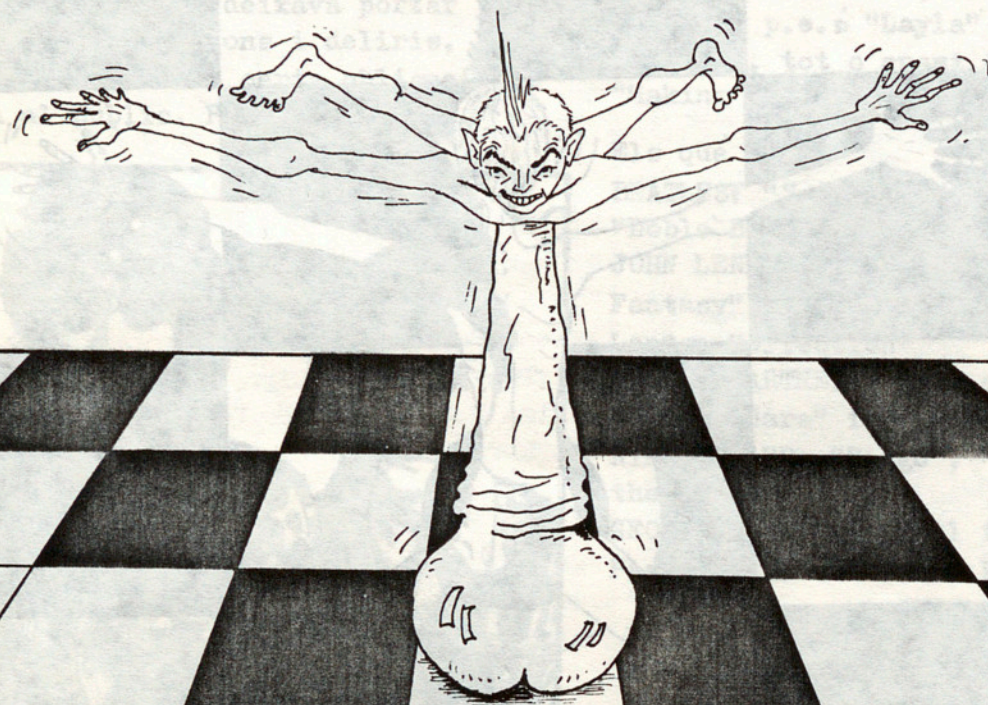
"La hiena de la Puszta"

SACHER-MASOCH

...MANOLO CABEZA DE POLO...

...COMO UN PALILLO SE TIENE SOLO...

Byrbilove

